

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 436/2013-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. septembra 2013 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti J. Š., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. R., B., ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 208/2009, za účasti Okresného súdu Bratislava II, takto

r o z h o d o l :

1. Právo J. Š. na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 208/2009 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Okresnému súdu Bratislava II **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 208/2009 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. J. Š. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť J. Š. trovy konania v sume 275,94 € (slovom dvestosedemdesiatpäť eur a deväťdesiatštyri centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. M. R., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 436/2013 zo 4. júla 2013 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 208/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Vo zvyšnej časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), bola sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietnutá.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa na okresnom súde „návrhom zo dňa 15. 10. 2009 domáhal zvýšenia vyživovacej povinnosti na seba ako plnoleté dieťa“ voči svojmu otcovi.

Sťažovateľ uviedol, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie v jeho právnej veci právoplatne skončené.

Sťažovateľ v nadväznosti na to navrhuje, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zároveň navrhuje prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Napokon sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 040,89 € a úhrady trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti prípisom sp. zn. Spr. 3255/2013 (doručeným ústavnému súdu 20. júna 2013), v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu a sťažnosti sťažovateľa uvádzam, že plynulosť predmetného súdneho konania bola ovplyvnená nadmernou zaťaženosťou sudcu, a to počtom napadnutých vecí vrátane pridelených reštančných vecí, ktorá skutočnosť vyplýva zo štatistických údajov, kedy v období podania návrhu na určenie výživného pre dospelé dieťa v septembri 2009 do mája 2013 bol nápad v oddelení 902 vecí, z ktorých bolo vybavených 800 vecí.“

Okresný súd pripojil k vyjadreniu k sťažnosti aj tento prehľad dosiaľ vykonaných procesných úkonov priebehu napadnutého konania, z ktorých pre rozhodnutie považoval ústavný súd za relevantné tieto:

„- 26. 10. 2009 - súdu doručený návrh na určenie výživného

- 16. 03. 2009 - stanovený termín pojednávania na deň 14. 06. 2010; výzva navrhovateľovi na špecifikáciu životných nákladov 07. 04. 2010 - vyjadrenie odporcu k návrhu*
- 14. 06. 2010 - pojednávanie odročené na termín 27. 10. 2010 z dôvodu neúčasti odporcu s tým, že navrhovateľ bol opätovne vyzvaný na špecifikáciu životných nákladov, nakoľko tieto súdu predložené neboli*
- 09. 08. 2010 - výzva zástupcovi navrhovateľa na doplnenie podania (doloženie dokladov)*
- 27. 10. 2010 - prejednanie vecí, pojednávanie odročené na termín 29. 11. 2010*

- 29. 11. 2010 - neúčast' odporcu na pojednávaní, zmena petitu; pojednávanie odročené na neurčito za účelom rozhodnutia o zmene návrhu
- 29. 11. 2010 - pripojenie právoplatných spisov (návrhy na zvýšenie výživného) na nahliadnutie
- 02. 03. 2011 - výzva odporcovi na vyjadrenie k návrhu na zmenu petitu
- 02. 03. 2011 - výzva navrhovateľovi na doloženie ďalšieho rovnopisu podania zo dňa 02. 09. 2010
- 23. 11. 2011 - stanovený termín pojednávania na deň 27. 01. 2012
- 05. 01. 2011 - uznesenie, ktorým súd pripustil zmenu návrhu na začatie konania
- 27. 01. 2012 - prejednanie veci, odročené na termín 16. 04. 2012 s výzvou odporcovi na predloženie mesačných nákladov a za účelom vykonania dopytu na dopravný inšpektorát ohľadom vlastníctva motorových vozidiel u odporcu
- 19. 03. 2012 - opravné uznesenie, ktorým bola vykonaná oprava rozhodnutia zo dňa 05. 01. 2011
- 11. 04. 2012 - odvolanie odporcu voči uzneseniu zo dňa 19. 03. 2012
- 12. 04. 2012 - oznámenie o zrušení termínu pojednávania dňa 16. 04. 2012 z dôvodu odvolania odporcu
- 17. 05. 2012 - doručovanie odvolania zástupcovi navrhovateľa na vyjadrenie
- 06. 06. 2012 - vyjadrenie zástupcu navrhovateľa k odvolaniu
- 10. 07. 2012 - predloženie spisu odvolaciemu súdu
- 31. 07. 2012 - rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa zo dňa 19. 03. 2012 zrušené
- 17. 09. 2012 - spis doručený na Okresný súd Bratislava II
- 18. 09. 2012 - doručovanie rozhodnutia odvolacieho súdu účastníkov konania
- 05. 11. 2011 (správne má byť rok 2012, pozn.) - stanovený termín pojednávania na deň 23. 01. 2013
- 27. 11. 2012 - podanie navrhovateľa, žiadosť o rozhodnutie o návrhu na zmenu návrhu
- 23. 01. 2013 - prejednanie veci, pojednávanie odročené na neurčito, navrhovateľovi uložená povinnosť na predloženie aktuálneho potvrdenia o

návšteve školy a príjmu matky a odporcovi uložená povinnosť doložiť príjem manželky, odporcu

- 26. 03. 2013 - stanovený termín pojednávania na deň 31. 05. 2013
- 31. 05. 2013 - prejednanie veci, pojednávanie odročené na termín 05. 09. 2013.“

Ústavný súd z vyžiadaného súdneho spisu ďalej zistil, že okresný súd uznesením z 3. júna 2013 na základe podania sťažovateľa doručeného mu 27. novembra 2013 pripustil zmenu petitu.

K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľ stanovisko nezaujal.

Obsah súvisiaceho spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené v jeho vyjadrení zo 14. júna 2013, ktoré ústavný súd považuje za preukázané, a preto z nich pri rozhodovaní vo veci vychádzal.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ svojou sťažnosťou namieta porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, a z § 119 ods. 4 OSP, ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, keď bude konať nové pojednávanie a dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamenaná v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri

základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom konania je návrh na uloženie povinnosti otcovi plnoletého dieťaťa prispievať na jeho výživu, teda po právnej stránke ide o štandardnú rodinnoprávnu vec patriacu do bežnej rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva. Pri posudzovaní doterajšieho priebehu konania podľa tohto kritéria ústavný súd bral do úvahy aj v predmetnom prípade skutkový stav veci a platnú právnu úpravu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 92/97 a iné) relevantnú na rozhodnutie. Na základe týchto hľadísk predmetné konanie nehodnotil ako právne zložité a nezistil tiež, že by vykazovalo črty mimoriadnej faktickej zložitosti, ktoré by boli dôvodom na jeho predĺženie.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že z hľadiska povahy konania ide o existenčnú vec, kde sa vyžaduje osobitná pozornosť venovaná efektívnemu a rýchlemu postupu súdu (II. ÚS 2/01, I. ÚS 378/2010), aby bol naplnený účel súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 OSP) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň fyzická osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (napr. I. ÚS 142/03, I. ÚS 145/03, I. ÚS 158/04). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že posudzované konanie sa začalo 26. septembra 2009, teda takmer pred štyrmi rokmi, avšak do dňa meritórneho prerokovania sťažnosti nebolo právoplatne skončené.

Napokon ústavný súd konštatuje, že ani okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti nepoukázal na zložitosť napadnutého konania.

2. V konaní o sťažnosti namietajúcej porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na spomalení priebehu konania podieľa osoba, ktorá podala sťažnosť vo veci namietaného porušenia jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd nezistil, že by správanie sťažovateľa v konaní pred okresným súdom ovplyvnilo podstatnejším spôsobom jeho dĺžku tak, aby mu bolo možné pričítať negatívny podiel na stave, v akom sa vec v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nachádzala.

3. Napokon ústavný súd hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní.

Ústavný súd konštatuje, že priebeh napadnutého konania bol v zásade plynulý, ale na druhej strane bol poznačený neefektívnym postupom okresného súdu. Uvedené vyplýva predovšetkým zo skutočnosti, že procesné pochybenie okresného súdu v jeho opravnom uznesení z 19. marca 2012 musel Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) napraviť uznesením sp. zn. 9 Co 307/12 z 31. júla 2012 tak, že toto uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, čím evidentne došlo k spomaleniu priebehu napadnutého konania.

Krajský súd v odôvodnení uznesenia z 31. júla 2012 okrem iného uviedol, že *«Predmetom preskúmania odvolacím súdom je opravné uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým mal v úmysle odstrániť zrejmé chyby, ktoré sa však v postupe súdu nevyskytli.*

V zápisnici z pojednávania zo dňa 29. novembra 2010 je zachytené, že navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu zmenil žalobný petit tak, že „odporca je povinný prispievať na výživu navrhovateľa sumou 250 € mesačne vždy k 15. dňu toho ktorého mesiaca vopred k rukám navrhovateľa“, zmenu ktorú súd prvého stupňa aj správne procesne uchoпил postupom predpokladaným v § 95 O. s. p. uznesením č. k. 11 C 208/2009-242 zo dňa 5. 1. 2011. Z obsahu celého spisu, nielen zo zápisnice zo dňa 29. novembra 2010 nevyplýva, že by navrhovateľ zmenu vyživovacej povinnosti odporcu voči navrhovateľovi žiadal určiť od 29. novembra 2010.

Vzhľadom na uvedené je potom ďalší postup prvostupňového súdu aplikujúc ust. § 164 O. s. p. v krajnom nesúlade s uplatneným návrhom navrhovateľa.

Predmetné uznesenie nerešpektuje postavenie dominus litis, v zmysle ktorého iba navrhovateľovi prislúcha disponovať so žalobným návrhom. Konanie nespĺňa ani jednu

z výnimiek predpokladaných v § 153 ods. 2 O. s. p., v dôsledku čoho je súd v súdnej veci prísne viazaný žalobným petitom; nemôže prekročiť návrh navrhovateľa. Opravným uznesením súd prvého stupňa napriek uvedeným pravidlám zmenil žalobný návrh nad rámec uplatneného petitu, preto sa napadnuté uznesenie stalo nadbytočným, a keďže išlo o rozhodnutie bez návrhu, dôvody, pre ktoré bolo uznesenie vydané, neexistovali, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. i/ O. s. p. zrušil.»

Ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre poukázal na to, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

Argumenty, ktorými okresný súd ospravedlňoval svoje nie dostatočne rýchle a neefektívne konanie (vysoký počet napadnutých vecí, nadmerná zaťaženosť zákonného sudcu, existencia reštančných vecí) vo vyjadrení k sťažnosti nemohol ústavný súd akceptovať, poukazujúc na svoju predchádzajúcu judikatúru (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06), podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 208/2009 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu práva sťažovateľa na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že právo sťažovateľa na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom okresného súdu porušené, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádza.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 040,89 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázal najmä na to, že *„za štyri roky trvania tohto konania súd promptne nerozhodol o tak dôležitej veci, ako je výživné, pričom sťažovateľ študuje a pripravuje sa na svoje budúce povolanie...“*.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho

porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 11 C 208/2009, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, najmä význam uplatneného nároku pre sťažovateľa, ako aj skutočnosť, že posudzované konanie nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 3 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní o jeho sťažnosti advokátom JUDr. M. R.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2012, ktorá bola 781 €.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 130,16 €, t. j. spolu 260,32 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 275,94 €.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. septembra 2013